

[Poul Sørensen.]

kredse, der står bag tanken om at få universitetsundervisning i Odense og at få placeret en del af den polytekniske undervisning i denne by, ikke vil komme tomhændet i deres bestræbelser til de bevillende myndigheder. Ligesom Århus for mere end 25 år siden ydede et væsentligt bidrag for at få sit universitet, vil Odense være rede til at yde økonomiske ofre for at få den højere undervisning henlagt til Odense. Det tjener vel næppe noget formål i øjeblikket at anslå nogen sum, så lad mig nøjes med at pege på, at både i formueansættelse og gennemsnitsindkomst ligger Odense højere end Århus, og denne by har dog gennem årene ydet en meget smuk indsats for at få opbygget et universitet med en højt anerkendt position.

Jeg kunne pege på en lang række faktorer i forbindelse med de fynske planer, men skal afholde mig herfra. Kun finder jeg anledning til at nævne, at da Århus fik sin første universitetsundervisning, var de forhåndenværende hospitalsforhold en meget vigtig faktor. På dette område er Odense også gunstigt stillet, så byen har gode muligheder for et lægevidenskabeligt fakultet. For det polytekniske studium må det spille en væsentlig rolle, at Odense har en række store og betydende virksomheder. Trængslen ved universiteterne, både i København og Århus, er nu så stor, at der er 200-300 studerende til 1 professor. Et universitet i Odense vil ikke blot kunne afbøde dette forhold, men vil også være en faktor i bestræbelserne for at modvirke, at dygtige unge danske videnskabsmænd rejser til udlandet, idet oprettelsen af endnu et universitet vil åbne vejen for nye slutstillinger.

En opgave af den størrelsesorden, jeg her peger på, kan ikke løses af én by alene. Hensigten med mine udtalelser er at bede den højtærede undervisningsminister udtale sig om de tanker, jeg har fremført, idet jeg håber, ministeren vil stille sig villigt med hensyn til de undersøgelser, som nødvendigvis må finde sted, før den endelige beslutning kan træffes. Jeg ville være meget taknemlig, hvis undervisningsministeren ville udtale sig om, hvorvidt denne min henvendelse er tilstrækkelig til at sætte overvejelser i gang på rette sted,

eller om han ønsker en mere direkte henvendelse fra lokale kræfter, som står bag de fynske ønsker.

Jeg vil gerne rette endnu den anmodning til den højtærede undervisningsminister, om han under denne debat vil redegøre for de overvejelser, der har fundet sted angående støtte til landsdelsorkestrene, et område, som ofte har været drøftet både i finansudvalget og i det høje ting. Vi har tidligere fra oppositionens side anmodet den højtærede undervisningsminister om i lovforslags form at få denne ting klarlagt og afgjort én gang for alle, men det er endnu ikke sket, og det vil vel være rimeligt i de overvejelser, der nu finder sted om det betimelige i at få klaret spørgsmålet i form af lovforslag, også at få belyst denne side af sagen af den højtærede undervisningsminister.

Jeg vil dernæst gøre nogle bemærkninger af en helt anden karakter, mere politisk betonet, om magtfordelingen i folketinget. Hvis man ser tilbage på det halvandet år, der er gået, siden flertalsregeringen blev dannet, vil man erkende, at der er sket meget og meget. Jeg vil gerne slå fast, at det var overraskende for mig, at denne flertalsregering blev dannet, men set med mine øjne var det ikke beklageligt. Jeg fandt det rimeligt, at man, når mulighederne var til stede, etablerede en flertalsregering, som havde ansvaret og magten i det høje ting. Jeg skal heller ikke skjule, at jeg for mit eget vedkommende har bedømt det, der skete, som en udvikling i den rigtige retning. Det diskuteres vel hyppigt ude i landet mand og mand imellem under betegnelsen: at arbejde henimod et to-partisystem her i landet. I hvert fald har man lov til at sige, at der er skabt klare og rene linjer for arbejdet i en udstrækning, som vi i mange år ikke har kendt. Det har også interesseret mig at se, hvorledes denne tanke er blevet godtaget af regeringspartierne talsmænd. Den højtærede økonomiminister har på et tidspunkt udtalt, at den tendens, som her er praktiseret, jo også praktiseres i andre europæiske lande; det er altså en udviklingslinje, som er naturlig.

Man kunne så fordybe sig i politiske overvejelser over den ændring, der er sket for den højtærede økonomiministers vedkommende fra talen på Daugbjerg Dås om